

PROF. DR. SC. MITHAD KOZLIČIĆ
(ZENICA, 14. 4. 1954. – BIHAĆ, 15. 8. 2021.)

GOVOR IZV. PROF. DR. SC. ZLATKA BEGONJE,
PROČELNIKA ODJELA ZA POVIJEST

Poštovana ožalošćena obitelji, kolegice i kolege, dame i gospodo, ovakvi trenutci uvijek dovode to teškoća u pronalaženju prikladnih riječi koje bi ublažile bol najbližima za gubitak svoje drage, bliske osobe. Smrt kao jedna od golemih tajni našega postojanja, često nas dovodi u stanje promišljanja o prošlosti, vremenu koje se nikada ne može ponoviti. Naš dragi i uvaženi kolega, profesor Mithad, svojim je životnim djelovanjem u našoj sredini ostavio neizbrisivi trag u ljudskom, moralnom i profesionalnom pogledu. Doista, po mnogo čemu ostati će upamćen kao važna osoba koja je svojim ustrajnim radom i zalaganjem omogućila prosperitet i pozicioniranje našega Odjela za povijest. Jednako tako neizbježno je naglasiti kako je s pročelničke pozicije dok je obnašao, otvarao, zapravo stvarao brojne mogućnosti mladim kolegicama i kolegama na njihovom putu za ostvarenje ciljeva, stručnoga i znanstvenog napretka.

Poznata je ona krilatica koja kaže teško je biti čovjek, međutim, na primjeru uvaženoga profesora pokazalo se da je doista bilo lako biti čovjekom. Svojom radnom odgovornošću i predanošću, uvijek je polazio u prvome redu od načela uvažavanja argumenata i na tim temeljima gradio i nadograđivao svoje vrijedno zdanje znanja. Činio je to upravo onako kako je to bilo za očekivati od čovjeka njegova ugleda i stečene društvene pozicije, kao sveučilišni profesor čvrsto se držao pravila postupanja i poštivanja kolegica i kolega, studentica i studenata, koji su u njemu prepoznavali ne samo nastavnika već i vrsnog odgojitelja. A to su upravo one karakteristike koje čovjeka čine doista čovjekom, koje daju smisao postojanja i ostavljaju neizbrisiv trag u jednom životnome vijeku. Tako je svojim shvaćanjem života i njegova stvarnog značenja, promicao toliko željenu kulturu vrijednosti, ono što jest i mora biti glavno obilježje vrijednih članova svake zajednice. To je činio s uspjehom, uostalom kao sve ono čega se primao, bilo kao radnu obvezu ili kao dragovoljno činjenje u cilju ostvarenja nesebične pomoći drugima. I tu je pored ostaloga

pokazivao svu svoju ljudsku veličinu, svakoga dobrohotno prihvaćao, nikoga se i nikada nije odricao, želeći pomoći u svojim mogućnostima svakome kako bi uspio u zadanim ciljevima.

Prihvaćanje trenutka odlaska osoba iz neposredne blizine, napose kada se dogodi prerano i neočekivano, uvijek je teško prihvatljiva stvarnost, ali valja imati na umu kako tragovi koje odlazeći ostavljaju za sobom nisu prolazni, oni ostaju i k tome potičnu sadašnjost na sjećanje, a sjećanje na dobro uvijek je zapravo trajno, nešto što ne blijedi i ne gubi značaj. Profesor je svojim djelovanjem obogatio našu radnu i društvenu sredinu, dao joj je biljeg koji ostaje, koji se ne da izbrisati. Brojni su trenutci druženja s njime koji će nama, njegovim kolegicama i kolegama ostati u neizbrisivom sjećanju, nešto što će nas u mnogim prigodama poticati na razmišljanja, kako bi i što on to uradio u pojedinim okolnostima. To su osobite vrijednosti koje smo znali, znamo i znat ćemo prepoznati u nastavku našega djelovanja, držeći se spomenutih smjernica što ih je tako zdušno profesor provodio i živio, a nama ih na određen način ostavio u naslijeđe.

Uvaženom i dragom profesoru, još jednom hvala na svemu, ostat će trajno u našim mislima.